

1. Uvod

Borut Likar

1.1. Inovativnost, raziskave in razvoj v evropskem okolju

Globalna konkurenca in nove tehnologije napovedujejo, da bo ekonomija 21. stoletja gospodarstvu ponudila nove izzive. Znanje postaja odločilen dejavnik uspeha v katerikoli organizaciji. Za razliko od drugih virov, ki s časom izgubijo svojo vrednost, pa *know-how* pri uporabi in izvajanju dejansko pridobiva na vrednosti. Zatorej se od posameznikov v vseh vejah industrije in na vseh ravneh podjetja pričakuje, da pridobivajo nova znanja, razvijajo nove ideje in pri tem vztrajajo do končnega rezultata.

Ob vedno večjih potrebah po obvladovanju inovativnosti znotraj Evropske Unije pa podjetjem in zaposlenim vse pogosteje primanjkuje znanj in izkušenj za doseg končnih rezultatov. Podjetje, ki deluje znotraj EU, mora uspešno voditi svojo lastno inovacijsko dejavnost in postopke raziskav in razvoja (RR) ter prenašati znanje v podjetniški rezultat. Za to pa so potrebna kompleksna znanja, ki jih primanjkuje ne samo v velikih podjetjih, pač pa predvsem v malih in srednje velikih.

Zatorej je podjetja potrebno spodbujati, da razvijajo sistemske pristope, nova znanja, spretnosti in sposobnosti, povezane s procesi inovativnosti, ki prispevajo k večji konkurenčnosti, podjetništvu in novim zaposlitvenim možnostim.

V skladu s cilji Lizbonske strategije iz leta 2000 in statističnimi indikatorji (Scoreboard, 2004), EU še vedno in celo vedno bolj zaostaja za ZDA in Japonsko na področju inovativnosti in RR. Situacija v državah v tranziciji je še slabša. Ker je inovativnost temeljni kamen za doseg bolj dinamičnega, konkurenčnega in na znanju temelječega gospodarstva, se torej srečujemo z rastočo t.i. »inovacijsko vrzeljo« med EU na eni strani ter ZDA in Japonsko na drugi (Slika 1).